

Nhưng ông tôi không bị rơi vào bẫy. Ông vẫn tiếp tục thắc mắc:

- Nếu đứt thì đứt một, hai sợi thôi, sao ở đây sợi nào cũng đứt hết vậy ?

Lần này thì tôi cảm như thóc. Tôi đứng im đóng vai ông phỗng đá, mồ hôi túa thành dòng trên trán. Tự dưng tôi đâm giận anh em thằng Chửng quá chừng. Chính tụi nó bày ra cái trò này để xúi tôi dẫn đi ăn đi uống, bây giờ vỡ lở ra rồi cuộc chỉ mình tôi đứng chúi mũi chịu sào.

Giọng ông tôi lại vang lên bên tai, dịu dàng nhưng nghiêm khắc:

- Đây là lông chó phải không cháu ?

Tôi lại giật thót:

- Dạ... không... không ạ!

- Cháu còn chối nữa phải không? - Ông đột nhiên gần giọng - Đây đâu phải là tóc của ông!

- Dạ nhưng không phải là lông chó! - Tôi nuốt nước bọt - Đó là... lông mèo ạ!

Ông thở dài ngán ngẩm:

- Chó hay mèo gì cũng vậy thôi! Cháu lại đằng góc nhà đứng úp mặt vô đi!

Sự thể đã đến nước này, tôi chẳng còn bụng dạ nào mở miệng xin xỏ nữa. Tôi nặng nề lê bước lại chỗ góc nhà, bụng nguyên rửa anh em thằng Chửng toi bời. Thật ra tôi buồn vì bị phạt thì ít, mà xấu hổ vì trò gian lận bị khám phá thì nhiều. Ông tôi lại chúa ghét thói gian tham. Trong đời ông, ông đã đuổi không biết bao nhiêu học trò chỉ vì sự không ngay thẳng của họ. Ông có cách kiểm tra tinh quái: mỗi lần đưa quần áo đi giặt, ông thường giả vờ bỏ sót tiền trong túi. Anh học trò nào thật thà, đem tiền trả lại cho ông thì không sao. Anh nào tham lam, âm thầm giấu biến, chỉ có nước lủi thủi xách gói về nhà ngay sáng hôm sau. Cái bẫy của ông rất đơn giản, nhưng không phải ai cũng tránh được.